

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 624

гр. София, 14.02.2024 г.

ВЪРХОВЕН КАСАЦИОНЕН СЪД, 1-ВО ГО 2-РИ СЪСТАВ, в закрито заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Светлана Калинова

Членове: Гълъбина Генчева
Наталия Неделчева

като разгледа докладваното от Наталия Неделчева Касационно гражданско дело № 20238002105280 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 288 ГПК.

Образувано е по касационна жалба вх. №80968/07.09.2023г. на „Нова Броудкастинг Груп“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] срещу решение №3380 от 23.06.2023 г. по описа на Софийски градски съд, ГО, IV-А възз. състав по в. гр. д. №11417 по описа за 2021г. Твърди, че в същото неправилно е прието от въззивния съд, че ищецът легитимно се е противопоставил на излъчването на епизода на предаването „Съдебен спор“ с негово участие и това изявление на г-н В. К. е достигнало до знанието на редакционния екип на медията. Излага, че липсват безспорни доказателства, че писмото, съдържащо забрана за излъчване на предаването, е достигнало до адресата - „Нова Броудкастинг Груп“ ЕООД („Нова“), тъй като е изпратено на адреса на управление на Нова и където се намира „официалната регистратура“ на Нова, като съдът не е съобразил, че в сградата, находяща се на [улица] имат седалище и други юридически лица. Предвид което счита, че по делото не е установено нито, че приложеното към исковата молба писмо от 02.04.2019г. е действително изпратено до Нова, респ. продуцента на предаването „Съдебен спор“, нито че то е достигнало до адресата - Нова, предвид непълнотата в адреса, посочен в обратната разписка. Излага, че ищецът не е ангажирал доказателства и по никакъв начин не е установил, че лицето Н., подписало обратната разписка е лице, на което Нова е възложила работа. За категорично неправилен намира и изводът на съда, че служителите на Нова са проявили противоправно поведение, изразяващо се в публично разпространение на информация, касаеща личния живот на ищеца К., като счита, че в производството и пред двете инстанции не се е установил нито един от елементите на състава на непозволеното увреждане. На следващо място според жалбоподателя, решението е очевидно неправилно, тъй като съдът неправилно приема, че в предаването „Съдебен спор“ е разпространена информация за В. К. без неговото съгласие.

Твърди се, че от неговото поведение може да се направи заключение, че той по никакъв начин не се възпротивява на интервюто, което Ж. И. взема от него, нито пък е бил възпрепятстван да изложи всичко, което иска. В. К. сам и доброволно споделя лична информация за себе си, без да се противопоставя на въпросите на екипа, поради което не може да се възприеме, че е разпространена информация за личния му живот без неговото съгласие, респ. че е нарушена разпоредбата на чл. 16 от Закона за радиото и телевизията. Неправилно съдът приема, че представеното като доказателство към исковата молба писмо от В. К. до продуцента на предаването „Съдебен спор“ с искане да не бъдат излъчвани кадри, на които той е заснет, е действително изпратено, респ. получено от Нова. Изцяло неправилен и необоснован е и изводът, че твърдените вреди са действително претърпени от В. К., като се основава единствено на показанията на свидетеля К. М. без да се отчитат останалите доказателства по делото. По изложените съображения, жалбоподателят моли да се постанови определение, с което да се допусне до касационно обжалване Решение №3380 от 23.06.2023г. на СГС, постановено по в. гр. д. №20211100511417 по описа за 2023г. В допълнителна молба, касаторът формулира следните въпроси, по които твърди, че съдът не е имал възможност да се произнесе еднозначно, и за които счита, че са от съществено значение за изхода на делото, правилното прилагане на закона и ще допринесат за развитието на правото: 1. Налице ли е редовно връчване, когато в писмо, изпратено до търговеца е посочена само сграда, без конкретика за етаж и др. подобни и във въпросната сграда са регистрирани и др. търговци? 2. Налице ли е редовно връчване, когато на един административен адрес са регистрирани няколко търговци, и лицето, което приема съответната пратка, е посочено единствено с фамилия, без собствено име, длъжност и без данни за представителната власт и номер на пълномощното; 3. Посочването в съответното поле на обратната разписка на съдържанието на доставената пратка „документ“ без никаква друга индивидуализация на съдържащия се в пратката документ, достатъчно доказателство ли е, че определен конкретен документ, действително се е съдържал в доставената пратка? 4. Чия е доказателствената тежест да докаже а/отношенията между лицето, получило пратката и качеството му на упълномощено от търговеца адресат на пратката лице и б/ съдържанието на получената пратка. С допълнителна молба вх. №87840/02.10.2023г., касаторът уточнява, че с обжалваното решение, въззивният съд се произнесъл по въпрос, който е от значение за точното прилагане на закона и за развитието на правото – касационно основание по чл. 280, ал.1, т.3 ГПК.

Ответникът по жалбата - В. Д. К., чрез депозирания писмен отговор оспорва същата, като моли да не бъде допусната до касационно разглеждане. Счита, че основанията по чл. 280, ал. 1, т. 3 ГПК са заявени бланкетно, без да е аргументирано наличието на формиращите го две кумулативни предпоставки в съответствие с указанията по т. 4 от Тълкувателно решение № 1 от 19.02.2010 г. на ОСГТК на ВКС. Твърди, че липсва уточнение как поставените четири въпроса ще допринесат до промяна на създадената поради неточно тълкуване съдебна практика, коя е противоречивата практика, кой съд, в кое решение се е произнесъл неправилно или коя е противоречивата практика. Счита, че не са посочени и аргументи, обосноваващи осъвременяване на тълкуването на съдебната практика с оглед настъпили

изменения в законодателството и обществените условия. Излага, че досежно развитието на правото касаторът изобщо не сочи аргументи и/или основания - кои закони или разпоредби са непълни, неясни или противоречиви, за да се създаде съдебна практика по прилагането им или за да бъде тя осъвременена. С оглед на изложеното, моли да не се допуска до разглеждане по същество на касационната жалба. На следващо място счита, че същата е неоснователна и следва да се остави без уважение, а обжалваното решение – да се потвърди като правилно и законосъобразно. Излага, че обратната разписка за връчен документ се ползва с обвързваща решаващия съд материална доказателствена сила на официален свидетелстващ документ относно удостоверените обстоятелства, а именно, че: на посочената дата и на посочения адрес, на подписалото за получател лице в отбелязаното за последния качество е извършено връчване от служител на куриерската служба на конкретна пратка когато е оформена по надлежния ред. Твърди също, че представената с исковата молба обратна разписка не е била оспорена от ответното дружество, а единственото възражение на касатора в отговора на исковата му молба било, че писмото не било постъпвало в деловодството на Нова - стр. 5, абз. 1 от ОИМ, което твърдение се опровергава от събраните по делото доказателства, посочени по - горе и тяхната доказателствена сила. Счита, че доколкото от събраните по делото доказателства се установява, че пратката е достигнала до адресата си, то в тежест на касатора е било да установи, че не представеното по делото писмо, а друг документ се е съдържал в процесната пратка. В заключение се моли касационната жалба да не бъде допускана до касационно разглеждане, като на жалбоподателя се присъди адвокатско възнаграждение на основание на чл. 38, ал. 1, т. 2, вр. с ал. 2 ЗАДв.

Върховният касационен съд, състав на Първо гражданско отделение, като обсъди доводите на страните и прецени данните по делото, приема следното:

Касационната жалба против решението е допустима: подадена е от легитимирано лице, в срока по чл. 283 ГПК и срещу решение на въззивен съд с цена на иска над 5 000 лв., което съгласно чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК подлежи на касационно обжалване при наличие на предпоставките по чл. 280, ал. 1 и 2 ГПК.

За да се произнесе по наличието на касационни основания, съдът съобрази следното:

Производство е образувано по предявен от В. Д. К., ЕГН [ЕГН] срещу „НОВА БРОУДКАСТИНГ ГРУП“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] иск с правно основание чл. 49 вр. Чл. 45 ЗЗД за заплащане на сумата от 6000лв., претендирана като обезщетение за неимуществени вреди, настъпили в резултат на излъчването по телевизията на предаването „Съдебен спор“ на 04.05.2019г. в противоречие с правилото на чл. 16, ал. 1 ЗРТ /в редакцията от ДВ, бр. 12 от 2010г., приложима към датата на твърдения деликт/

С обжалваното решение, въззивният съд е отменил частично първоинстанционното решение, като е осъдил на основание чл. 49 вр. чл.45 ЗЗД „НОВА БРОУДКАСТИНГ ГРУП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] /правоприемник на „НОВА БРОУДКАСТИНГ ГРУП“ ЕАД, ЕИК[ЕИК]/, да заплати на В. Д. К., ЕГН [ЕГН], сумата от 1000 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, резултат от неправомерно излъчен репортаж с участие на В. Д. К. на 04.05.2019г. в предаването „Съдебен спор“ по „Нова телевизия“, ведно със

законната лихва върху тази сума, считано от 04.05.2019 г. до окончателното плащане на сумата.

От фактическа страна, въззивният съд е приел за установено следното:

Съдържанието на излъченото предаване, е публично достъпно на адрес <https://play.nova.bg/video/sudeben-spor/season-7/spor-2019-05-04>, като процесният епизод 622 е излъчен на 04.05.2019г. със заглавие „НЕ ПРОДАВАМЕ ДЕЦА“. По делото е представено писмо адресирано до продуцента на предаването „Съдебен спор“, излъчвано по Нова телевизия, [населено място], [улица], пописано от В. К., в което се посочва, че на 01.04.2019г. около 08,00 ч. последният е бил пресрещнат от екип на предаването и заснет, като се излага категорично несъгласие за излъчване по телевизията на кадрите, на които той е заснет. Приета е също обратна разписка, издадена от „ЕКОНТ ЕКСПРЕС“, удостоверяваща, че пратка, предоставена от В. К. е била доставена на адрес: [населено място], [улица] адресат „НОВА БРОУДКАСТИНГ ГРУП“ ЕАД, като е отбелязано, че пратката е получена от лице с името Н. или Н., като е положен и подпис.

От показанията на разпитания свидетел- Ж. В. И.- главен редактор на процесното предаване, се установява, че с него са се свързали Д. и А. П. при изложени от тях твърдения, че В. К. ги е набедил в полицията, че е им е предоставил сумата от 15 000 лв., за да му продадат дете. След запознаване със сигнала, свидетелят, заедно със семейство П. потърсил В. К. за коментар. Представил му се, обяснил му какви претенции имат към него семейство П. и той потвърдил, че им е предоставил 15 000 лв., за да му предадат детето. Според свидетеля, по време на репортажа К. по никакъв начин не бил отказал да участва нито в разговора, нито в предаването. Отговарял с охота и дори казал на П. „Замълчи, искам да говоря“. Това била първата и единствена среща между него и въззивника. На свидетеля е представено приложеното по делото писмо, с обратна разписка, отправено от В. К., като той е заявил, че не го е виждал и не е запознат с него, а лице с подобно име, посочено в обратната разписка не работи и не представлява възвиваемия. В същото време изрично посочва, че регистратурата на телевизията действително се намира в [населено място], [улица].

Свидетелят К. Б. М., разпитан в о.с.з., излага, че В. К. /когото познава повече от 6 години/ му споделил, че са го снимали във връзка с някакъв спор, бил притеснен от случилото се и не искал да идва на работа. Клиенти го сочели с пръст и това не му се отразило добре. Искал да напусне, но свидетелят го убедил да размисли. Около 4-5 месеца, въззивникът не се чувствал добре, не бил вече качествен служител, бил отчужден от колегите, започнал да пуши по две кутии цигари на ден, приятелите му се отдръпнали от него. Този случай, заедно с пандемията му се отразили зле и дори получил инсулт. Клиентите и колеги му се подигравали, лично чул един клиент да казва „Това не е ли този, който го даваха по телевизията“. Въззивникът много се притеснил от това изказване.

Въззивният съд е съобrazil, че частично процесното предаване касае разпространение на информация за личния живот на въззивника/ищеца/, поради което е пристъпил към установяване дали излъчването е без неговото съгласие по смисъла на чл. 16, ал.1 ЗТР /ДВ, бр. 12 от 2010г. Счел е за основателно възражението на К., че от представените по делото доказателства се установява, че той се е противопоставил на излъчването на предаването.

Въпреки, че с конклюдентни действия е изявил съгласие за участие и съответно излъчване на репортажа по телевизията, тъй като активно е участвал в интервюто, изразявал е становището си по повдигнатите въпроси и в нито един момент не е отказал коментар, след заснемането, той е изпратил писмо до телевизията, с което ясно и категорично се противопоставя на излъчването на заснетия с негово участие материал. Въззивният съд е приел, че представената обратна разписка, удостоверява връчването на посоченото писмо в телевизията и то на дата, предхождаща излъчването на процесното предаване. Въпреки, че в обратната разписка не се удостоверява съдържанието на пратката, предвид факта, че между страните не са налице каквито и да е други контакти и отношения, то е направен извод, че именно писмото е обект на пратката. Освен това въззивникът е използвал лицензирана куриерска фирма, изпратил е същата до адрес, на който се намира седалището и адреса на управление на въззиваемия, както и неговата официална регистратура, съобразно твърденията на доведения от него свидетел. Преценявайки всички тези обстоятелства в съвкупност, въззивният съд е стигнал до извода, че писмото е било предадено своевременно в регистратурата на телевизията, а доколко то своевременно е и стигнало до отговорните за излъчването не предаването лица е ирелевантно за правния спор.

При така приетата за установена фактическа обстановка, въззивният съд е счел за осъществен фактическият състав на отговорността по чл. 49 вр. чл. 45 от ЗЗД, тъй като от служителите на въззиваемия е проявено противоправно поведение, изразяващо се в публичното разпространение на информация, касаеща личния живот на ищеца по смисъла на чл. 16, ал.1 /ДВ, бр. 12 от 2010г./ във вр. §1, т. 21 от ДР на ЗРТ без неговото съгласие и дори при изричното му противопоставяне. С оглед показанията на свидетеля М., съдът е приел за установено, че излъчването на процесното предаване, включително репортажа с участието на въззивника, се е отразило негативно върху емоционалната сфера на последния тъй като е направило публично достойние неговата личност в контекст, свързан с извършването на неморално и/или престъпно поведение, в резултат от което е пострадало достойнството му, почувствал се е засрамен и се е стремил в период от няколко месеца да избягва социални контакти.

Съобразявайки вида и характера на вредата, съдът е определил обезщетение в размер на 1000 лв. като е съобразил, че претърпените по-горе вреди, социално икономическите условия в страната, както и правилото, че обезщетението следва да служи за reparиране само на реално претърпените вреди и не трябва да има като резултат неоснователно обогатяване на пострадалия. В останалата част предявената претенция до сумата от 6000лв. е счтена за прекомерна, и съответно е отхвърлена като неоснователна.

Въз основа на така изложеното, настоящият съдебен състав на първо гражданско отделение на ВКС намира, че не следва да се допуска касационно обжалване по поддържаните от касатора основания на чл. 280, ал. 1, т. 3 ГПК по следните съображения:

Допускането на касационното обжалване на въззивното решение е обусловено от посочване от страна на касатора на конкретен правен въпрос от значение за изхода на конкретното дело и с обуславящо значение за правилността на правните изводи на въззивния съд по спорния предмет. Като израз на диспозитивното начало в гражданския процес, касаторът е

длъжен да формулира този въпрос в изложението си по чл. 284, ал. 3, т. 1 ГПК /ТР № 1/2009 г. от 19.02.2010 г. по дело № 1/09 г., ОСГТК/. С определението по чл. 288 ГПК касационният съд трябва да се произнесе дали соченият от касатора правен въпрос от значение за изхода по конкретното дело е обусловил правните изводи на съда по предмета на спора, но не и дали те са законосъобразни. Основанията за допускане до касационно обжалване по чл. 280, ал. 1 ГПК са различни от общите основания за неправилност на въззивното решение по чл. 281, т. 3 ГПК. Проверката за законосъобразност на обжалвания съдебен акт ще се извършва едва след като той бъде допуснат до касационно обжалване при разглеждане на касационната жалба.

По настоящото дело, и четирите, поставени от касатора въпроса, касаят редовността на връчването на писмото, с което ищецът К. е изразил желанието си заснетите с него кадри да не се излъчват. Същите обаче не са с обуславящо значение за правилността на изводите на съда, тъй като подобно възражение ответникът не е навел своевременно. Съдът има задължение да се произнася само по възраженията, с които е бил надлежно сезиран. По силата на изричната разпоредба на чл. 133 във връзка с чл. 131, ал. 2, т. 5 ГПК, с изтичането на срока за отговор се преклудира възможността ответникът да противопоставя възражения, основани на съществуващи и известни нему към този момент факти. Съобразно разясненията в т.4 от Тълкувателно решение №1 от 9.12.2013 г. на ВКС по тълк. Дело № 1/2013 г., ОСГТК, по силата на концентрационното начало в процеса, страната не може да поправи пред въззивната инстанция пропуските, които поради собствената си небрежност е допуснала в първоинстанционното производство. Да се допусне противното, би означавало да се обезсмисли заложената в процесуалния закон идея за дисциплиниране и ускоряване на исковото производство чрез концентриране в началната фаза на процеса на действията по определяне на исканията и възраженията на страните и по установяване на релевантните за спора факти. Следва да се отбележи, че в отговора на исковата молба, ответникът е развил подробни съображения във връзка с неоснователността на предявения иск поради липса на противоправно поведение, но по отношение на искането на В. К. да не излъчват кадрите, е посочено само, че не е представено доказателства това писмо да е постъпвало в деловодството на Нова. Представените с исковата молба товарителница и обратна разписка, издадени от Еконт Експрес не са били оспорени своевременно от ответника, нито са били наведени конкретни възражения, че пратката не е била доставена на адреса на управление на ответното дружество, или, че е била приета от лице, без представителна власт, в какъвто смисъл са всички формулирани въпроси. След като ответникът не е навел своевременно възражение за редовността на връчването на писмото в преклузивния срок по чл. 131 ГПК, то съдът не дължи произнасяне по този въпрос. Въззивният съд е счел, че писмото е било редовно връчено, но предвид липсата на конкретни възражения досежно връчването не е развил подробни мотиви, като произнасянето му по този въпрос не е обусловил праната му воля във връзка с частичната основателност на иска.

Не е налице основание за допускане на касационно обжалване по поставените от касатора въпроси поради наличието на предпоставките по чл. 280, ал. 1, т. 3 от ГПК. Точният смисъл на сочената законова разпоредба е разяснен по задължителен за съдилищата начин с т. 4 от

ТРОСГТКВКС № 1/2010 г. по тълк. д. № 1/2009 г., където се приема, че правният въпрос от значение за изхода по конкретно дело, разрешен в обжалваното въззивно решение е от значение за точното прилагане на закона, когато разглеждането му допринася за промяна на създадената поради неточно тълкуване съдебна практика, или за осъвременяване на тълкуването с оглед изменения в законодателството и обществените условия, а за развитие на правото, когато законите са непълни, неясни или противоречиви, за да се създаде съдебна практика по прилагането им или за да бъде тя осъвременена предвид настъпили в законодателството и обществените условия промени. Точното прилагане на закона и развитието на правото по смисъла на чл. 280, ал. 1, т. 3 ГПК формират общо правно основание за допускане на касационно обжалване, което е налице във всички случаи, при които приносят в тълкуването осигурява разглеждане и решаване на делата според точния смисъл на законите. Следва да се отбележи, че касаторът не обосновава наличието на поддържания от него допълнителен селективен критерий по чл. 280, ал. 1, т. 3 от ГПК с конкретни твърдения в насока на приетото по задължителен за съдилищата начин в т. 4 от Тълкувателно решение № 1/19.02.2010 по т.дело № 1/2009г. на ОСГТК, а се ограничава само декларативно да заяви, че по така формулираните въпроси следва да бъде допуснато касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 1, т. 3 от ГПК, тъй като по същите съдът не е имал възможността да се произнесе еднозначно, и същите са съществени за точното прилагане на закона и за развитие на правото. Така изложеното съставлява само възпроизвеждане на съдържанието на уреждащата конкретното основание за селектиране на касационната жалба, правна норма на процесуалния закон. При такова чисто бланкетно позоваване и липсата на конкретно обосноваване относно наличието на предпоставките по чл. 280, ал. 1, т. 3 от ГПК, касационно обжалване при условията на същата законова норма, не следва да бъде допуснато дори и само поради това.

При преценка на останалите основания по чл. 280, ал. 2 ГПК, настоящият състав счита, че касационно обжалване на решението не следва да се допуска: Няма вероятност решението да е нищожно. Същото е постановено от съд в надлежен състав; в пределите на правораздавателната власт на съда; изготвено е в писмен вид и е подписано; изразява волята на съда по начин, от който може да се изведе нейното съдържание.

Обжалваното решение не е и очевидно неправилно. За да е налице очевидна неправилност на решението като предпоставка за допускане до касационен контрол по чл. 280, ал. 2, предл. 3 ГПК, е необходимо неправилността на решението да е дотолкова съществена, че да може да бъде констатирана от съда само при прочита на решението, без да е необходимо запознаване и анализ на доказателствата по делото. Очевидната неправилност е квалифицирана форма на неправилност, която предполага наличието на видимо тежко нарушение на закона – материален или процесуален, или явна необоснованост. В случая обжалваното решение не е очевидно неправилно: То не е постановено нито в явно нарушение на материалния или процесуалния закони /такова нарушение, което да е довело до приложение на законите в техния обратен, противоположен смисъл/, нито извън тези закони /въз основа на несъществуваща или несъмнено отменена правна норма/, нито е явно необосновано с оглед правилата на формалната логика. За да постави решението си, съдът е

приложил относимите към спора правни норми в действащите им редакции и съобразно с техния точен смисъл. Изводите, до които е достигнал съдът, не са в противоречие с правилата на формалната логика и в този смисъл не са явно необосновани. При постановяване на решението, съдът е обсъдил в съвкупност всички събрани по делото доказателства. Следователно в случая не е налице основанието по чл. 280, ал. 2, предл. 3 ГПК за допускане на касационно обжалване.

С оглед изхода на спора, ответникът има право на разноски, които на осн. чл. 38 Закона за адвокатурата вр. Чл. 9, ал. 3 от Наредба №1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът определя в минимален размер от 1200 лв.

Водим от изложеното, Върховният касационен съд, състав на първо гражданско отделение
О П Р Е Д Е Л И:

НЕ ДОПУСКА до касационно обжалване решение №3380/23.06.2023г., постановено по гр. дело №11417/2021г. по описа на Софийски Градски съд.

ОСЪЖДА „НОВА БРОУДКАСТИНГ ГРУП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] /правоприемник на „НОВА БРОУДКАСТИНГ ГРУП“ ЕАД, ЕИК[ЕИК]/, да заплати на адв. Д. Е. П.- САК, с личен №[ЕГН] сл. Адрес: [населено място], [улица], партер, сумата от 1200.00 /хиляда и двеста/ лв. на осн. чл.78, ал.3 ГПК вр. чл. 38 ЗА вр. Чл. 9, ал.3 Наредба №1 от 9.07.2004 г.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____